

ALQUIMISTA

Un llum fluorescent penja llastimós al mig de la nau humida i gèlida. El seu estat deplorable només el deixa funcionar a batzegades, essent acompanyat per un brunzit a cada intent de reviure. Quan defalleix, la foscor s'apodera de tot, i és llavors quan també es fa protagonista una forta olor nauseabunda, semblant a la del clor. Quan reneix, la seva claror feble i volàtil il·lumina tenebrosament poc més d'un parell de metres a la rodona.

Al mig d'aquesta petita illa de llum sols hi ha un solitari bassal d'aigua, alimentat per una de les nombroses goteres del local. L'única imatge que s'hi reflecteix és la de la llum blanca que l'ha tret de l'anonimat, que tremola amb els petits onatges que remouen el diminut oceà. Una nau fràgil solcant una mar hostil.

El fluorescent es rendeix i torna la foscor.

Negre tens, trencat pel soroll d'uns cops secs cada cop més intensos.

De sobte, un segon fluorescent s'engega amb engegadora vitalitat a poques passes del primer. Un home fent espasmes al terra acapara el focus. Amb cada convulsió el cos salta salvatgement, separant-se gairebé dos pams de la superfície. Llavors la gravetat el caça al vol i el fa impactar violentament amb el formigó. I així incansablement, l'home percudeix el terra amb força, fent-lo retrunyir, i deixant-se un tros de vida a cada un d'aquests batecs, que es propaguen per la nau com terratrèmols d'escala humil.

El que l'home no sembla disposat a entregar és la màscara que estreny amb la mà dreta i amb dolorosa fermesa, clavant-se les ungles al palmell. Sap que tornar-se-la a posar no serviria absolutament de res: la dosi que ha inhalat de l'elixir fumejant

que gesta en aquell local lúgubre és com a mínim letal, si és que alguna cosa pot superar la mort.

Aquella substància, que tants venien a reclamar-li, era la seva petita obra mestra. Havia creat una droga que només es veia limitada per la imaginació del seu hoste. En ments tranquil·les, senzillament provocava dolços deliris que transcorrien afablement durant hores i hores. En ments torçades, però, provocava experiències tan macabres i frenètiques que podien arribar a col·lapsar el cor de la víctima, impotent davant d'un frenesí tan violent.

Ell coneixia sobradament el potencial devastador d'aquell narcòtic; al cap i a la fi ell era l'alquimista obsessiu que havia estudiat amb esgotadora dedicació tots i cadascun dels ingredients de la mescla. I tot i així havia decidit treure's la màscara que el protegia: se n'havia enamorat malaltissament. L'aïllament que sempre s'havia imposat el reprimia dolorosament de tastar, ni que fos una vegada, aquell seductor verí. Ara l'abstinència ja s'ha fet impossible i l'únic desig que guarda en la seva ànima és entregar-se completament en una simbiosi perfecta.

La seva mirada blanca i exaltada no mostra cap tipus de penediment, és una mera projecció de la seva ment, per fi també verge. La brillantor dels seus ulls absorts contrasta amb la pell morada del seu rostre asfixiat. L'atac fulminant d'èxtasi morbós en el que està immers el propulsa cada cop més enlaire, inclement amb la integritat del seu cos que ja no pot fer més que cedir. Només li queden forces per estrènyer la màscara, però aquestes també van minvant. Sense resistència, les convulsions passen a dominar-lo completament. L'agiten frenèticament, cada cop més ràpid, fins que la força explosiva d'una d'elles, l'última, s'expandeix per tot el cos fins a arribar-li

a les puntes dels dits, que no poden fer res més que acomiadar la màscara amb recança.

El temps es deté, l'home i la màscara cauen lentament en l'aire, l'una al costat de l'altre. Claudiquen mandrosament davant la gravetat en una dansa immòbil i eterna, que els porta mica en mica cap el seu final terrenal, que ja és imminent.

I just en el precís instant previ a què els dos aterrin de l'últim espasme, el fluorescent que els il·lumina s'apaga de sobte i nega el final. La foscor ho pren tot. I al cap d'uns segons, també ho fa el silenci.

Categoria D

Pseudònim: Mongeta